

N:o 34.

Ank. till Riksd. kansli den 7 maj 1909, kl. 12 midd.

Andra Kammarens tillfälliga utskotts n:o 4 utlåtande n:o 8, i anledning af herr Carl Lindhagens motion, n:o 241, angående utredning rörande till industriens understöd upplåten kronojord m. m.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 241, har herr Lindhagen hemställt, »att Riksdagen ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta en utredning rörande kronans jorddonationer till industrien äfvensom, såvidt på Riksdagens medverkan ankommer, föreslå Riksdagen de åtgärder, hvartill denna utredning kan gifva anledning».

Till stöd för denna framställning har motionären anfört följande:

»Vid 1908 års riksdag väcktes inom Andra Kammaren motion (n:o 211) om en undersökning rörande statens jorddonationer till industrien samt förslag till lagstiftning och eventuellt äfven andra åtgärder, som kunde påkallas för de ändamål, som i motionen närmare utvecklats. Motionen afstyrktes af det tillfälliga utskottet med en motivering, som betraktade saken särdeles formellt utan märkbar sympati för själfva ämnet. Kammaren biföll emellertid motionen.

Första Kammarens tillfälliga utskott åter sade sig icke i allo gilla Andra Kammarens tillfälliga utskotts motivering utan höll före, att en utredning angående viss del af den till industriens understöd

Bih. till Riksd. Prot. 1909. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 33 Häft. (N:o 34.) 1

upplåtna kronojorden samt beträffande orsakerna till ändamålets förfelände kunde i vissa hänseenden vara önskvärd. Utskottet fann sig dock i alla fall utan närmare angifvet skäl böra hemställa om afslag å motionen i sin helhet, och denna hemställan bifölls af Första Kammaren.

Det är klart, att en sådan fråga som denna ej bör få falla. En uppfordran att upptaga den redan vid denna riksdag äfven så sent som nu blir händelsen ligger däri, att helt nyligen till Konungen genom redaktör O. Dalkvist från Sundsvall inlämnats en norrlandspetition i ämnet. Petitionärerna ha med allt fog önskat vinna ytterligare stöd genom frågans samtidiga återupptagande vid Riksdagen, helst jordbruksministern vid petitionens mottagande antydt, att saken enligt hans uppfattning helst borde gå fram genom en riksdagsskrifvelse.

Petitionen, som ådagalägger ett glädjande intresse för den viktiga angelägenheten, är undertecknad af 4,582 norrlänningar, representerande nästan alla yrken och boende på vidt skilda orter från nordligaste till sydligaste orter i Norrland. Den lyder sålunda:

»Det är Eders Maj:t nogsammt bekant att svenska kronan, för att uppmuntra och understödja järnhandteringen i riket, under föregående århundraden med brukningsrätt upplåtit stora områden af kronans skogar till de gamla järnbruken. Sedan mot slutet af förra århundradet järnhandteringen blef mindre lönande nedlades dock järnbruken, under det att skogarne det oaktadt stannade kvar hos ägarne. De med dessa öfverlåtelse förenade villkor ha sålunda fått förfalla, i det att bruken nedlagts, hvarpå skogarne afverkats och trävarorna exporterats, hvilket uppenbarligen ej varit kronans afsikt. Dessa skogs- och jordområden ha visserligen sedan dess med vidgad besittningsrätt öfverlåtits åt innehafvarne, som det vill synas i öfverensstämmelse med af Riksdagen åren 1809 och 1810 fattade beslut, hvarigenom bruksägarne skulle äga rätt att rekognitionsskogarne till skatte lösa sedan de blifvit till hemman indelade, hvarvid dock som villkor kvarstodo att skogarne skulle vara med bruken oskiljaktigt förenade. Då Riksdagen senare, eller år 1898, lät äfven detta villkor falla, torde detta beslut dock ha fattats i förbiseende och utan att beslutets räckvidd och betydelse blef klargjort.

Under hela denna frågas behandling har följts en politik, som under nyare samhällsförhållanden och ökad folkmängdstäthet ej varit den lämpligaste och nyttigaste. För några hundra riksdaler har under loppet af 40 år eller från 1840- till 1870-talen kronan till bruksägarne afhändt sig jordområden, hvilka sedan på ett par årtionden i värde sprungit upp till lika många miljoner. Så sent som år 1878 öfverlämnades till ett järnverk i Gäfleborgs län tre hela hemman till ett pris af kronor 1,850:58, hvilka hemman år 1903 taxerades till 1,566,000 kronor och strax därpå såldes för ett par miljoner. En bruksägare i Medelpad erhöi år 1847 liknande skatteköp af kronan å ett område af 49,138 tunnland och 66 $\frac{1}{2}$ kappland till ett pris af 268 riksdaler, 13 skilling och några runstycken. På 1870-talet sålde hans arfvingar dessa områden samt därtill hörande tre järnbruk för en köpeskilling, som torde ha öfverstigit en miljon, hvarpå järnbruken genast nedlades. Köparen var ett sågverksbolag. År 1903 inköpte samma bolag ännu ett stort järnbruk, det

äldsta och största i Medelpad, med därtill hörande skogar, för att genast nedlägga äfven detta. Endast i Gäfleborgs län ha ett 20-tal dylika öfverlätelser skett till ett sammanlagdt belopp af kronor 5,318: 30, medan taxeringsvärdet år 1903 å samma egendommar var 4,013,000 kronor.

Oaktadt kronans villkor vid dessa jorddonationer i många fall tydligen åsidosatts, har dock kronans försök att på rättslig väg återvinna dem strandat, i det att högsta domstolens utslag i en mängd sådana mål gått kronan emot.

Utom dessa donationer af rekognitionsskogar har kronan i ersättning för äldre stockfångstprivilegier tilldelat vissa större skogsägare bestämda områden af fast mark med full äganderätt för all framtid, områden, hvilka med hänsyn till den inträdande jordvärdestegringen synas tilltagna på ett sätt som ej står i rättvis proportion till de ursprungliga privilegierna och icke heller kunna anses öfverensstämma med den önskvärda omtanken om landets sanna bästa. Ett sågverk i Norrbotten har t. ex. i ersättning för 2,170,7 träd af sin stockfångst erhållit 27 hela hemman till evärdelig besittning. Slutligen ha en del stora skogsägare, bolag, utan vidare »tilldelats» stora arealer s. k. öfverloppsmarker, utan att någon rimlig anledning eller ännu mindre någon rättslig grund därför kunnat upptäckas. Sådana direkta förläningar ha gjorts bland annat till sågverk i Ångermanland af kronans öfverloppsmarker i Ångermanlands södra revir så att endast en mindre del däraf, hvilken del kungl. kammarkollegium slutligen föreslagit att afsätta till kronoparker, slutligen återstod. De under dessa och andra former donerade jordområdena omfatta icke endast skogsmark, utan äfven dels odlingsbar, dels redan odlad jord.

Det kan dock knappast förutsättas att de nuvarande innehafvarne, som nästan uteslutande äro industribolag, kunna tänkas intresserade för jordbruk, hvadan marken får ligga, afstängd för odling. Härigenom blifva dessa förhållanden ett betänkligt hinder för såväl jordbrukets, som den öfriga ekonomiska utvecklingen. Det oerhördt stigande jordvärdet sätter ett fåtal i stånd att rikta sig på hela befolkningens bekostnad. En ändring häri är första villkoret för en högeligen önskvärd utveckling af jordbruket. Särskildt i Norrland. Det sitter ett lås för jorden. Vid växande folkmängdstäthet blifva jordmonopolen ett hinder för utvecklingen. Det nära sambandet mellan dessa förhållanden och de två märkliga företeelserna, emigrationen och jordbruksbefolkningens relativa tillbakagång i vårt land, torde knappast kunna bortförklaras. Det torde ej förvåna någon om en växande befolkning med missmod förnimmer, huru det vid utskiftningen af den svenska jorden tillgätt, och att den med oro frågar sig, om ej en återgång till kronan af sådan jord, mot rimlig ersättning åt de nuvarande innehafvarne, skulle vara möjlig. Särskildt för Norrland är det ett livsvillkor. Det nuvarande tillståndet är abnormt. Det hindrar folket att komma i besittning af jord att bruka och drifver befolkningen att utvandra. Äfven där jorden brukas af arrendatorer åt bolagen saknas den känsla af bofasthet och trygghet, som kräfves för ett gifvande jordbruk. Och mycken åkerjord lägges i vall eller till skogsbruk. Huru många byar med en talrik befolkning skulle ej kunna uppstå å dessa bolagslatifundier, om de vore tillgängliga för jordbrukaren? Landet lider en oerhörd nationalförlust af de här påpekade förhållandena.

Undertecknade ha i underdånighet ansett sig böra fästa Eders Maj:ts synnerliga uppmärksamhet vid dessa förhållanden och vädja till Eders Maj:t att låna sin höga medverkan till att en grundlig och oväldig utredning och undersökning, omfattande såväl grunderna för alla dessa jorddonationer liksom också möjligheterna för de-

sammas återgång eller återförvärfvande till kronan, måtte komma till stånd; hvarjämte vi i underdånighet öfverlämna åt Eders Maj:t att äfven i öfrigt taga i öfvervägande de förslag, som kunna ifrågakomma för ett lyckligt ordnande af dessa särskildt för Norrlands framtida utveckling så afgörande frågor, öfvertygade som vi äro att kraftiga åtgärder skola visa sig både nödiga och nyttiga samt att hvarje sträfvande härför skall visa sig vara ett sant fosterländskt och samhällsnyttigt arbete.»

Det torde vara lämpligt att här utöfver hvad petitionen innehåller i största korthet ange de olika slagen af kronans jorddonationer åt industrien. De kunna sammanfattas under följande rubriker.

Kronohemman och kronotorp, hvarå åbo funnits.

Utöfver stora anslag af skogar har bruksrörelsen gynnats med jordtilldelningar på det sättet, att till den anslagits en mängd kronohemman och kronotorp, hvarå kronoåbo funnits, med rätt för bruksägaren att i åbons ställe skattelösa hemmanet. Förmånerna för bruksägaren bestodo här förnämligast endast i en viss företrädesrätt till inköp af skogsprodukterna samt till åbons tjänstbarheter. Jämlikt kungl. kungörelserna den 21 maj 1878 och 23 december 1881 blef det medgifvet åbon att öfverlåta åborätten åt bruksägaren och den sistnämnde att öfverlåta skattehemmansrätten åt åbon. Det är förunderligt att ett sådant medgifvande som det förstnämnda kunnat utfärdas.

En mycket sväfvande fråga är brukens rätt till dessa hemman och torp samt bruksägarnes och åbornas ömsesidiga rättigheter, vare sig jorden blifvit skattelöst eller icke. På en mängd ställen hafva åborna blifvit bortdrifna gentemot dem tillförsäkrade rättigheter. Där de kvarsitta, äro de underkastade godtycke på mångahanda sätt.

På senaste tiden synes särskildt den nya allmänna arrendelagen tagas till förevändning för att föreskrifva brukarne nya och hårdare villkor samtidigt med att brukarne uppsägas för den händelse de ej underkasta sig dem.

En speciell tvistefråga är på många ställen rätten till skogen. Åborna äga enligt författningarne rätt att själfva taga afkomsten af skogen med förbehåll endast att först hembjuda den till bruksägaren. Men i stället taga bruken mångenstädes skogen för egen del äfven till afsalu. Understundom uthuggas dessa skogar för sådant ändamål ganska fullständigt, såsom till exempel skedde i slutet på 1890-talet å vissa hemman, donerade till Åkers styckebruk i Södermanland. Om åbon ens får något kvar till husbehof, anses utan tvifvel också bero på jordägares godtycke.

Alla dessa åbor veta, att de haft en själfständig besittningsrätt, som aldrig blifvit dem formligen fråntagen. Men detta oakadt glider omärkligt rätten ifrån dem, under inflytandet af andra lagar, som stå främmande för de äldre rättsförhållandena och hvilka bruksägarna med växande djärfhet söka utnyttja till redskap för sina, mot den verkliga rätten stridande intressen. Dessa åbor hafva inga utvägar för att bevaka sin talan, ingen enskild sakkörareverksamhet kan reda ut något i denna häreftva. Deras rätt inskränker sig till några gamla förbleknade urkunder och andra handlingar, omsorgsfullt förvarade i någon vrå i hemmet.

Ingen annan än staten kan hjälpa dessa åbor. Och hvem skulle eljest ha både rätt och skyldighet att stå dem bi, om icke den, från hvilken de härleda sina anspråk. För närvarande låter dock staten i detta fall den ena handen icke veta hvad den andra gör.

En utredning bör här dock ej inskränka sig till blott sådana kronohemman, som tillfallit bruk eller, sedan bruken nedlagts, numera andra större jordägare genom ren donation. En mängd kronohemman hafva dessutom frångått kronan genom förpantning eller liknande transaktioner, öfver hvilka det ur olika synpunkter kunde vara af intresse att få någon belysning. Gränserna mellan dessa olika slag af föryttringar äro reellt sedt säkerligen sväfvande.

Rekognitionsskogar.

Bland kronans donationer af skogar till industrien är först att märka de förnämligast under 16- och 1700-talen till bergshandterings understöd anslagna skogar. De till äldre verk äfvensom vissa järngrufvor gifna skogar hafva åtnjutits fritt, men i öfrigt har för dessa skogar erlagts en viss rekognitionsafgift, hvarför de med ett gemensamt namn kallats rekognitionsskogar. Numera läser man skilja endast mellan rekognitionsskogar samt de i Bergscollegii cirkulärbref ²⁹/₃ 1824 omförmälda grufskogar och grufallmänningar, hvilka senare ej få till skatte lösas och för hvilka numera jämväl erlägges rekognitionsafgift.

Hvad då angår de förenämnda egentliga rekognitionsskogarna, skulle dessa, där de ej under en mera bestämd besittningsrätt blifvit åt bergverken upplåtna, enligt 1809 och 1810 års riksdagens beslut få indelas till hemman och skattelösas, hvarvid öfverloppsmark borde återfalla till kronan. Enligt uppgift i en år 1895 utgifven skrift om till bruks understöd skattesålda hemman, torp och skogar skulle vid den tiden omkring 800,000 tunnland af rekognitionsskogarna blifvit till vederbörande bruksägare skatteförsålda samt antagligen omkring 150,000

tunnland sådana skogar då ännu ha behållit sin natur. En god del af dessa skatteköp hade upprättats så sent som på 1870- och 1880-talen. I samma skrift uppgifves, att rekognitionsskogarne torde vid början af 1800-talet omfattat omkring 1 $\frac{1}{2}$ miljon tunnland samt att på grund af kungl. brefven den 4 februari 1811 och 31 mars 1824 kronan återtagit en del af dessa skogar och dessutom åtskilliga bruksägare afsagt sig nyttjanderätten till åtskilliga hundratusen tunnland däraf. Då rekognitionsskogarnes afgifterna och skattelösen utgjorde mycket obetydliga belopp i förhållande till skogarnes värde, är det här fråga om en ren donation. Säsom i skatteregleringskommitténs betänkande af år 1882 uppgifves, hade då rekognitionsskogar, indelade till hemman om tillhopa 276,92 mantal, sålts till verksägare mot köpeskillingar, hvilkas sammanräknade belopp utgjorde allenast 23,432 kronor 41 öre, d. v. s. omkring 85 kronor pr mantal eller 3 à 6 öre pr tunnland skogsmark. Åtskilliga af dessa domäner har kronan sedan för bildande af kronoparker återköpt och därför betalt ett belopp motsvarande minst taxeringsvärdena. Exempelvis må omnämnas, att inom Gäfleborgs län funnos år 1903 20 bruk, som ägde skatteköpta hemman och lägenheter inom länet, hvilka uppkommit af rekognitionsskogar och som enligt skattebrefven skola vara oskiljaktigt förenade med bruket. De voro nämnda år taxeringsvärderade till 4,130,900 kronor och i skatteköpeskillning hade för dem utgifvits endast 5,318 kronor 30 öre.

Vid 1886 års riksdag väcktes motion i Första Kammaren med yrkande, att därest skattebref å hemman bildadt af rekognitionsskog innehölle, att hemmanet ej finge skiljas från bruk eller fabrik, till hvars understöd upplåtelse skett, sådant villkor ej skulle medföra behörighet för kronan att, i händelse inrättningen nedlades, yrka rubbning af ägares och inteckningshafvares rätt. Denna motion afslogs af Riksdagen och yttrade därvid en talare i Första Kammaren, att rekognitionsskogarnes afhändande från staten vore ett af de största ekonomiska misstag, som blifvit begångna under århundradet; hade staten haft skogarne kvar, så skulle grundskatter och annat kunnat afskrifvas och ersatts genom den ökade afkastningen af denna skogsegendom. Enligt sedermera meddelade domar af högsta domstolen har emellertid (Holms juridiska arkiv 1897 sid. 317) återvinningstalan från kronans sida förklarats icke kunna äga rum af den anledningen, att villkoren för donationen ej uppfyllts. På motion i Första Kammaren tog sig därefter 1898 års Riksdag före att utan närmare eftertanke besluta, att författningarnes föreskrift om skatteköpta rekognitionshemmans oskiljaktighet med bruken skulle upphöra att gälla och att i följd däraf förbehåll därom ej skulle intagas i

nya bref. Kungl. Maj:t godkände också förslaget och förordning därom utkom den 22 december 1898. Det är verkligen förödmjukande att nödgas erkänna, att man af ouppmärksamhet varit med om något sådant.

Genom Kungl. Maj:ts dom den 19 mars 1908 meddelades det sista prejudikatet i ämnet. Detta rör den s. k. *Tunabergs kronoallmanning*, belägen inom Jönåkers härad i Södermanland och numera med alla tillhörande »härligheter» i skog, jordbruk och folk så godt som ohjälpligt hemfallen åt Tunabergs kopparverk eller rättare sagdt Näfvekvärns gods. Hvilka intressen i dylika fall blifvit åsidosatta och ännu stå på spel lämnar denna rekognitionsskog ett exempel. Några uppgifter om denna sak kunna därför här vara på sin plats.

År 1757 tillerkändes delägarne i kopparverket, så länge det upprätthölls och på bergsvis bedrefves samt skogsunderstödet behöfdes, nyttjanderätten till allmanningen att däraf tillika med de därvarande oskattlagda torpen till kopparverkets drift och fortsättande sig betjäna, dock med rätt för de på allmanningen belägna skoglösa hemman och torp att få därifrån hämta behöfligt husbehofsvirke. År 1879 utverkade delägarne rättighet för sig att jämlikt 1811 års kungörelse få efter skedd skattläggning skattelösa så stor del af allmanningen, som, sedan de till skogsfång berättigade hemman och lägenheter erhållit däremot svarande skogsmark, kunde vara för verket erforderlig. Utbrytning af denna senare vederlagsmark skedde sedan så, att af allmanningens areal 4,606 har 87,3 ar från tilldelningen undantogs 509 har 19 ar, utgörande tomter, åker, äng och hagmark, hvarefter tilldelades 536 har 19,5 ar 23 i jordeboken upptagna torp, 191 har 37 ar de under Näfvekvärns bruk lydande lägenheter, 440 har 58,2 ar de under Näfvekvärn icke lydande hemmanen och 1,833 har 52 ar till hemman under Näfvekvärn. Återstoden 1,095 har 71,1 ar skulle anslås till kopparverket.

År 1889 fastställdes grunderna för skattelösen och med början af 1890-talet ansågo verkets delägare sig säkra på att icke vidare behöfva upprätthålla villkoren, hvarför man icke brydde sig om att vidta annat än en och annan åtgärd för att det skulle se ut som om bruksdriften hölles uppe. I själfva verket har sedan 1881 icke tillverkats någon koppar mer än en obetydlighet garkoppar mestadels af affall åren 1885, 1887 och 1895.

Frågan om kronans och kopparverkets inbördes rätt till denna allmanning var uppe vid 1877 och 1878 års riksdagar, hvarjämte reserveranter i 1894 års konstitutionsutskott gjorde anmälan mot den handläggning, som vederfarits en af aderton torpare gjord ansökning att

varda såsom åbor inrymda i torplägenheter å allmanningen, som af dem innehades.

Kronan instämde år 1899 delägarne i kopparverket med yrkande att, då de genom åsidosättande af villkoren för allmänningens upplåtelse förverkat sin rätt till densamma, de måtte åläggas att till kronan afträda sin förenämnda så kallade behållna andel i allmanningen.

Genom Kungl. Maj:ts ofvannämnda sistlidet år meddelade dom blef med tre röster mot tre eller således med ordförandens utslagsröst — en ledamot i domstolen var tillfälligtvis frånvarande — kronans talan ogillad. I domen förklarades, att den omständigheten, att de gjorda förutsättningarne och gifna villkoren för nyttjanderättsupplåtelsens bestånd i ett eller annat afseende saknades eller eftersatts, icke kunde leda till förverkande af allmanningen, hvilken ägarne af kopparverket erhållit rättighet att skattelösa. Minoriteten biföll kronans talan. Genom samma dom ogillades en af tre torpare såsom mellankommande parter förd talan, att de torp å allmanningen, som af dem brukades, måtte förklaras af dem besittas med stubb- och röjselrätt.

En sådan dom medför icke blott en orättmätig förlust för kronan af en värdefull skogsegendom utan också synnerligen bekymmersamma förhållanden för de enskilde jordinnehafvarna.

Hur det nu förhåller sig med uppkomsten af de på allmanningen befintliga, till största delen under Näfvekvärn lydande *hemmanen* kan här ej uppgifvas. Karakteristiskt är dock, att under det staten efterskänkt grundskatterna på jorden, så lära de gamla grundskatterna på dessa hemman fortfarande jämte arrendena få utgöras af åborna till feodalherrarne.

De å allmanningen befintliga torpen, hvilka i själfva verket lära vara 29 till antalet, ha enligt donationsvillkoren upplåtits tillika med allmanningen endast till kopparverkets drift. Vid en bergmästareundersökning förklarades ock, att »torpen äro oundgängligen nödvändiga för kopparverkets drift».

Verkliga förhållandet lär emellertid vara följande. Torparne skola utgöra dagsverken; enligt en uppgift utgjorde de år 1894 tillsammans 2,695 mandagsverken. Dessutom ha de att som skatt till kopparverkets ägare erlægga visst belopp i penningar samt leverera vissa läster kol och vissa kubikfot spannmål. Icke ett enda af dessa dagsverken ha i mannaminne utgjorts vid koppartillverkningen. Under sommartiden ha dagsverkena utgjorts dels vid Näfvekvärn dels vid andra under denna egendoms eget bruk varande gårdar dels vid de af kopparverkets ägare utarrenderade gårdar. Före år 1898 måste torparne under vintertiden utgöra de flesta dagsverkena med skogshuggning och strömmingsnotdragning

på anvisad plats, dit största delen af dem hade att gå $\frac{3}{4}$ nymil, en del ändå längre, och lika långt hem igen. Dessutom hade de att på samma platser utgöra öfverdagsverken mot betalning växlande från 75 öre till 90 öre per vinterdag och 1 krona till 1 krona 12 öre per somnardag, före år 1870 ändå lägre, till och med i mannaminne så lågt som 16 skilling per somnardagsverke från kl. 5 f. m. till kl. 7 e. m. Om ett dagsverke, ofta nog efter 5 à 6 timmar förut skedd budning, icke utgjordes, fick ett s. k. bötesdagsverke utgöras. Sedan har undantagsvis någon enda torpare kunnat betinga sig något bättre villkor än de andra. Alla dagsverken måste utgöras vid egen kost och med egna handredskap.

Alla till torpen hörande byggnader ha alltid af torparne måst underhållas, likaså afloppsdiken och utfartsvägar med därå befintliga broar. Kommunal- och andra utskylder måste äfven erläggas, hvilket icke är så litet, ty torpen äro jämförelsevis högt fyrksatta. En del har äfven haft att erlägga roteringsafgift i båtsmansrote, kronotionde m. m. Nästan alltid, då genom dödsfall eller efter uppsägning, verkställd af kopparverksägarna, ombyte af torpare skett, har ägaren med förmånsrätt uttagit den uppskattade husrötan och har någon torpare genom nyodling ökat åkerarealen eller genom inköp af såväl strå- som kraftfoder hållit flera djur än hvad torpet kunnat föda och lyckats uppdrifva afkastningen något, har det icke dröjt länge förrän skatten höjts.

Allt detta under det att koppartillverkningen utgjorde enligt uppgift i konstitutionsutskottets förenämnda memorial under åren 1860—1869 i medeltal 53,65 centner, representerande ett bruttovärde af 2,654: 26 kronor, hvaraf staten i afrad eller tionde erhöll ett värde af 131 kronor 26 öre årligen, samt enligt uppgift af kommerskollegium under åren 1872—1881 i medeltal 54,60 centner till ett värde af 2,704: 31 kronor. Efter 1881 har som sagdt endast garkoppar tillverkats utaf affall och detta blott trenne år med respektive 64,40, 42,35 och 37,6 centner.

Genom Kungl. Maj:t åberopade dom komma nu dessa torpare säkerligen i ett hopplöst beroende af enskilda och det säges, att särskildt de torpare, som gjort framställningar om själfständig besittningsrätt, hafva att befara det värsta. Om det finnes någon gammal författning, som möjligen kan skydda dem, vet man icke. Men äfven om så ej är förhållandet, äga de rättighet att få ett värn genom ny lagstiftning. Att slumpa bort sin jordegendom på det sättet, att därpå för människor följer beroende, ofta påminnande om lifegenskap, kan icke vara någon uppgift för staten.

Utom förenämnda torp finnas å allmänningen äfven vakanta *båtsmanstorpen* Stora Damändan, Östra Damändan, Lörhälla (Bäckman),

Lörhälla (Berg), Åvik, Skarastugan och Ytterbostugan samt *soldattorpen* Aspedalen, Sanstugan och Moga. Dessa torp hafva till hufvudrote haft Näfvekvärns egendom med undantag af Lörhälla (Berg) och Aspedalen, hvilka haft till hufvudrote, det förra Räfshyttans och det senare Wrena egendomar. Brukarne af torpen betala nu arrende till ägarne af hufvudrotarne. Dessa torp lära icke ingått i donationen till kopparverket och en undersökning bör väl i hvarje fall ske, om de icke ännu tillhöra kronan. Under sistliden vinter lär ägaren af Wrena låtit afverka till afsalu inemot 1,000 timmer å soldattorpet Aspedalen. Det förtjänar anmärkas, att delägarne i Jönåkers häradsallmänning vunno för omkring tre år sedan i rättegång med Gällsta hufvudrote ett å häradsallmänningen upptaget under nämnda rote sorterande soldattorp.

Hurusom afverkning af skogskapitalet till afsalu under gångna tider skett å allmänningen samt myndigheterna blundat därför, därom har Ortsbefolkningen åtskilligt att berätta.

Det nu sagda är anfördt endast som ett litet exempel på hvad som kan dölja sig under historien om kronans jorddonationer till industrien.

Sågverkens stockfångstprivilegier.

Vidare hafva ock, företrädesvis i de nordligaste länen, särskildt sågverken gynnats med privilegier å årlig stockfångst på kronans skogar mot en viss stubböresafgift. Dessa privilegier tillkommo under 1700-talet och långt inpå 1800-talet. Några sådana finnas ej vidare inom Gäfleborgs och Jämtlands län, enär vid afvittringen inom nämnda län de sågverk, hvilka förut åtnjutit dylika privilegier, i ersättning därför tilldelats bestämda områden, som blifvit till hemman indelade och skattlagda. En så beskaffad områdestilldelning har äfven förekommit inom de nordligare länen. Sålunda blef t. ex. Hvitåfors sågverk i Norrbottens län vid afvittring år 1859 för 2,170,7 träd af sin privilegierade stockfångst tillagdt besittningsrätten till 27 särskilda hemman. Enligt en uppgift skulle Brännfors sågverk i Västerbotten år 1874 af kronan för stockfångst erhållit i vederlag ett område, motsvarande 25 tunnland duglig mark för hvarje träd af stockfångsten. Stora områden ha på detta sätt tillfallit sågverken med full äganderätt.

Inom Västernorrlands, Västerbottens och Norrbottens län har emellertid utbrytning af stockfångst ägt rum äfven på det sättet, att till sågverken småningom anvisats visst aftaget skogsområde, hvarifrån de mot erläggande af en skogsränta ägde uttaga den årliga stockfångst, som ursprungligen tillförsäkrats dem mot stubböresafgift. Efter år

1886 har träffats upprepade aftal mellan kronan och innehafvare af stockfångstområden, hvarigenom de senare afstått all rätt till områdena åt kronan mot medgifvande att under vissa år få verkställa en vidsträcktare afverkning, än som innefattas i stockfångstprivilegierna.

Såväl stubböresafgifterna som skogsräntan utgjorde endast en obetydlighet mot stockfångstens verkliga värde. Däremot har det vederlag för stockfångsten, som erhöles i sammanhang med afvittringen, varit synnerligen frikostigt tilltaget. Rörande omfattningen af de med äganderätt åt sågverken upplåtna skogar finnes nog ingen tillgänglig utredning. I fråga om de mot skogsränta utbrutna skogarna begärde 1874 års Riksdag åtgärders vidtagande för att för kronans räkning försälja öfverskottsvirket å dessa skogar. Enligt kungl. brefvet 17 december 1880 förklarades emellertid Riksdagens framställning ej lagligen kunna föranleda till annat än att skogsstyrelsen ägde om afverkning af öfverskottet under viss tid träffa öfverenskommelse med sågverksägaren. Kronan var således hänvisad till att antingen låta skogen stå oafverkad och förfaras eller ock upplåta afverkningen till sågverksägaren mot det pris han ville betala. Häraf begagnade sig också privilegiehafvarne.

Såsom ett exempel i huru hög grad sågverksindustrien gynnats vid dessa utbrytningar af stockfångst, må anföras, att Mo sågverk, som numera äges utaf Mo och Domsjö aktiebolag, för en privilegierad årlig stockfångst af 879 träd fått efter 1882 genom statens i administrativ väg gjorda förfoganden såsom present utöfver den årliga stockfångsten, representerande ej fullt räntan å ett kapital af 100,000 kronor, uttaga skog till värde enligt samma beräkning af åtminstone 3,500,000 kronor. Härtill kommer, utom vinst före 1882 på denna stockfångst, den betydande vinst på de synnerligen värdefulla skogar, hvilka samma privilegiehafvare erhöles med äganderätt såsom vederlag för annan stockfångst.

Andra jorddonationer till industrien.

Hit hör ofvannämnda *grufskogar och grufallmänningar äfven kallade statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar* eller med andra ord dylika skogar, som staten ännu äger. Dessa skogar, hvilka ej få till skatte lösas, stå under domänstyrelsens inseende och upptagas dessa i domänstyrelsens senaste ämbetsberättelse med en areal af 33,184 hektar 10 ar. Deras skötsel är ordnad genom förordningen den 27 maj 1898 angående »förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar».

Det är om denna jämförelsevis obetydliga skogspost, som en utredning, ehuru visserligen ej heller den fullständig, ägt rum och som

förra årets tillfälliga utskott genom ett ofattligt förbiseende trodde hafva afsedt äfven de egentliga rekognitionsskogarna.

Alldeles fristående donationer äro åtskilliga slag af *privilegier*, genom hvilka större ägoområden inom *Norrbottens län* blifvit företredesvis på 1700-talet upplåtna åt enskilda personer eller bolag till anläggande af järn- och sågverk samt för uppodling af större landsträckor.

Sådana voro: 1) Kengis bruks- och bergfräseegendom i Pajala socken, 2) Meldercreutzska och Hermelinska bergverks- och odlingsdistrikterna (det förra odlingsdistriktet innefattade en landsträcka af omkring 20 mils längd och 10 mils bredd emellan Luleå och Kalix älfvar), 3) Palmstruchska odlings- och skogsdistriktet (ett ödesland 10 mil långt och 2½ mil bredt på norra sidan af Piteå älf), 4) Korpforss och Resundsforss järnverksanläggningar med därtill anslagna skogar, och 5) Awaforss masugns och Hvitåforss bruks koldistriktsskog. Dessa privilegier reglerades i sammanhang med afvittringen. Stora områden frångingo därvid privilegiehafvarne och medtogos i den allmänna afvittringen. En utredning borde här ske, till hvilken omfattning ändock i följd af privilegierna delar af dessa jordområden bibehållits vid bruks-, grufve- och sågverksindustrien, som ej räknats till rekognitionsskogar. Sålunda lära Gellivarebolagets många hemman härröra från Meldecreutzka privilegiet.

Bolag hafva som sagdt jämväl på ansökan erhållit *nybyggesrätt* till en stor myckenhet nybyggen särskildt i Norrbottens län. En närmare utredning härom saknas. Disponerandet vid afvittringen af s. k. *öfverloppsmarker* blott för att bli af med dem är äfven ett uppseendeväckande ämne.

Rörande förenämnda jorddonationer, deras uppkomst och skiftande öden finnes ingen sammanfattad utredning. Nutiden känner ej till dessa förhållanden i dess olika detaljer. Det är således till en början en viktig angelägenhet ur olika synpunkter att få något ljus i dessa saker. Att en enskild ej mäktar på lediga stunder åstadkomma detta utan att det måste ske på officiell väg, ligger i sakens natur. Till yttermera visso åberopas följande af kammarrådet E. Thulin härom afgifna förklaring.

»Till svar å Eder förfrågan, huruvida en sådan undersökning, som afses i Eder motion n:o 211 vid 1908 års riksdag rörande till industriens understöd upplåten kronojord, skulle kunna åstadkommas på privat väg, får jag härigenom meddela, att detta icke synes mig vara möjligt utan torde, därest en sådan undersökning skall verkställas, detta endast kunna ske å officiell väg. Detta gäller äfven frågan om de särskilda rättigheter och skyldigheter, som tillkomma åboar å under bruk

skatteköpta hemman, hvilken fråga, efter hvad kammar- och kommerskollegiernas underdåniga utlåtanden den 23 november 1876 ock utvisa, är synnerligen oklar och invecklad.»

Sedan man sålunda fått kunskaper i ämnet kan man med bättre förutsättningar än hittills börja reflektera öfver hvad som kan och bör göras åt saken. Att det hela är en enda stor riksskandal, vet man visserligen redan nu. Men det saknas tillräckliga hållpunkter för att få de erforderliga greppen på saken.

Sålunda skall det säkerligen visa sig, att åtskillig ännu bestående juridik blifvit träd för nära. Särskildt bör detta blifva förhållandet med kronohemman och kronotorp, hvilkas åbor blifvit tillförsäkrade okvald besittningsrätt. För dem, som sitta kvar, kan det blifva godt att få veta, att de hafva en rätt, och för dem, som blifvit bortdrifna olagligen, kan upprättelse på detta sätt vinnas.

Vidare skall man kanske finna, att en del andra villkor och förbehåll, som numera åsidosatts, fortfarande äro juridiskt bindande äfvensom göra upptäckter i öfrigt om rättigheter, som kronan har i behåll.

Men härvid bör det icke stanna. Där gällande lagar eller rättspraxis ej längre räcka till för att hägna om de gamla donationerna, kan fråga uppstå att stifta nya lagar, som taga hänsyn till hvad som är skäligt och billigt och för landet gagneligt. Det kan sålunda ifrågasättas att genom lag gifva hemmanens brukare och torpare den trygghet i sin besittning, som de haft under statens hägn och som icke bort dem fräntagas. Staten kan ock med synnerligt fog genom ny lag bestämna, att de gamla villkoren skola i skäliga fall upprätthållas vid äfventyr, att donationen eller någon del däraf återfaller till statsverket. Staten borde slutligen nu lika litet som vid många tidigare tillfällen draga i betänkande att genom indragning, beskattning eller annorledes till statsverket helt eller delvis återbörd dylika särdeles opåkallade eller af ouppmärksamhet föranledda jordföryttringar af ifrågavarande slag.»

Såsom i motionen anmärkts, väcktes redan under 1908 års riksdag en motion med samma framställning som den ifrågavarande. Öfver nämnda motion afgaf Andra Kammarens fjärde tillfälliga utskott följande yttrande:

»Såsom af motionären blifvit angifvet, har industrien under gångna tider varit föremål för statens understöd och har sådant hufvudsakligen lämnats i anslag af kronohemman och skogar, hvilka antingen villkorligt skattesålts eller mot en årlig nyttjanderättsafgift, kallad rekognitionsafgift, upplåtits till manufaktur- och bergsverksägarne till deras verks drift och understöd. I förra fallet var det kronohemman och torp,

hvarå vanligtvis äfven fanns kronoåbo, och i senare fallet kronans skogsmarker, som då finge namn af rekognitionsskog, hvilka sålunda till verkens understöd upplätos.

Bruksdriften understöddes alltså med dels skogar, hvilka efter den nyttjanderättsafgift, bruksägaren därför till kronan erlade, kallades *rekognitionsskogar* samt de af en del af dessa rekognitionsskogar bildade *rekognitionsskogshemmanen* och dels *kronohemman och torp*, hvarå fanns *kronoåbo*.

I fråga om de förstnämnda må erinras, att vid den bruksägarne tillförsäkrade rätt att å kronans marker för sina verks understöd hämta kol, ved och annat för bruksdriften nödigt virke var alltid fäst det villkor, att rättigheten ägde bestånd endast så länge de verk, till hvars understöd den blifvit lämnad, fortdrefvos. Omkring en och en half million tunnland skog lära i början af 1800-talet sålunda varit bruk och bergverk anslagna. På grund af kungl. kungörelsen af den 4 februari 1811 och den 31 mars 1824 har sedermera staten återtagit en del af dessa skogar, åtskilliga bruksägare ha dessutom afsagt sig sin nyttjanderätt till flera hundratusental tunnland däraf, hvaremot återstående delen till vederbörande bruksägare i enlighet med de i nämnda kungl. kungörelse gifna bestämmelser skatteförsålts, så att numera icke någon rekognitionsskog finnes kvar, som bibehållit sin natur såsom sådan.

Fråga om återvinning till kronan af en del af berörda rekognitionsskogshemman samt om utkräfvande af ersättning för afverkning af skog, som obehörigen skulle å dessa hemman ägt rum, uppkom närmast i anledning af en till statsrådet och chefen för finansdepartementet från enskilda personer ingifven framställning i juli månad 1893. Mot innehafvarne af vissa kategorier af ifrågavarande hemman blef talan i berörda hänseende jämväl å kronans vägnar anställd, men med fullständigt negativt resultat, såsom framgår af den i annat sammanhang här nedan lämnade redogörelse och enligt hvad af motionären själf blifvit antydt.

Emellertid framställde vid 1896 års riksdag herr S. A. Hedin i Andra Kammaren till dåvarande chefen för finansdepartementet det spörsmål, huruvida denne vore betänkt på att inom kort underställa Kungl. Maj:ts pröfning förslag om nödiga åtgärder till avvägbringande af ett verksamt skydd för framtiden af statens rätt och intresse i fråga om dess till bergshandteringens understöd anslagna skogar samt till utkräfvande af ansvar och skadestånd för öfvergrepp, som redan ägt rum. Af åtskilliga utaf interpellanten vid tillfället lämnade uppgifter framginge, enligt interpellantens förmenande,

1:o) beträffande *vissa grufve- eller hytteskogar*, att afverkning ägde rum, ehuru grufva eller hytta, till hvars understödjande nyttjanderätt till skog af staten upplåtits, blifvit nedlagd; att när behof af virke hos bergmästaren anmälts, han, med åsidosättande af sin skyldighet att pröfva behofvet, meddelat afverkningstillstånd; att, när åter nyttjanderättsinnehafvaren besparat sig besväret att anmäla ett imaginärt virkesbehof för en icke existerande hytte- eller grufdrift, och utan tillstånd företagit afverkning, ingen myndighet rörde en hand mot sådant missbruk; att på anmälan därom från en skogstjänsteman Konungens befallningshafvande förklarar sig sakna befogenhet att ingripa; samt att, efter det Konungens befallningshafvande till kommerskollegium öfverlämnat handlingarna i målet, kollegiet ej heller — och förmodligen af samma skäl — någon åtgärd vidtagit till skyddande af statens rätt och intresse;

2:o) beträffande den åt *Åkers styckebruk* upplåtna allmänning, att ehuru längesedan all kanontillverkning vid bruket upphört, kolningen å statens skog fortsattes, utan att veterligen från offentlig myndighets sida något åtgjorts med anledning af detta öfvergrepp;

3:o) att den till understöd åt *Tunabergs kopparverk* anslagna skog, sedan koppartillverkningen upphört, anlidades dels till kolning för Näfvekvärns järnbruk, dels till afverkning i stor skala af sågtimmer och ved för afsalu.

Till stöd för sin framställning i ämnet anförde interpellanten vidare, att förhållanden af samma slag som de angifna antagligen mångenstädes förekomme, att splittringen på flera myndigheter af en rätt och en plikt, som syntes böra vara på en hand koncentrerade, torde utgöra en hufvudsaklig anledning till den vare sig likgiltighet eller vanmakt å de offentliga myndigheternas sida, som möjliggjorde nyttjanderättsinnehafvarnes förfarande att, sedan nyttjanderättens förutsättning och villkor upphört, till sin oloffliga vinning på statens bekostnad använda staten tillhöriga skogstillgångar; och att särskildt skogsstyrelsen enligt kungl. förordningen den 30 maj 1873 angående förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar ej kunde anse sig befogad att ingripa med kvarstad och åtal.

Chefen för finansdepartementet framhöll i det af honom å den sålunda framställda interpellationen afgangna svar, hurusom större delen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar blifvit jämlikt kungl. kungörelsen den 4 februari 1811 såld till skatte. De återstående skogarna af nämnda slag stode ursprungligen under tillsyn ensamt af bergsstatens tjänstemän, men med anledning af framställd

anmärkning mot det sätt, hvarpå vissa af dessa skogar sköttes, vidtogs, efter inhämtande af Riksdagens medgifvande, genom ofvanberörda 1873 års förordning den förändring, att befattningen med själfva skogsvården öfverflyttas på skogsstaten, medan bergsstaten bibehöll öfriga förvaltningsbestyr beträffande dessa skogar. Sålunda skulle enligt sagda författning nyttjanderättsinnehafvaren årligen inom viss tid anmäla sitt virkesbehof hos bergmästaren, som pröfvade detta behof och lämnade tillstånd till afverkningen, medan jägmästaren skulle hålla uppsikt däröfver att den fastställda hushållsplanen iakttoges. Den ifrågavarande författningen syntes i fråga om utöfvandet af kontrollen och utstakningen af de särskilda tjänstemännens rättigheter och skyldigheter i fråga om beifrände af öfverträdelser af författningen förete vissa brister af beskaffenhet att böra genom ändring i densamma afhjälpas. Beträffande det vida öfvervägande antalet af ifrågavarande bergverksskogar funnes visserligen ingen anledning att antaga förekomsten af oegentligheter af det slag, som interpellanten antydt. Det hade emellertid tillföre visat sig, att fall förekommit, då den af författningen anordnade kontrollen icke varit tillfyllestgörande. Enligt interpellanten skulle detta varit förhållandet äfven beträffande de af honom omförmälda skogar. Huru härmed rätteligen sammanhänge, kunde först utredas vid en närmare undersökning af dithörande rättsliga och faktiska förhållanden. För åvägabringandet af en dylik undersökning skulle vederbörande myndigheter delgifvas de i interpellationen berörda omständigheter.

Vid 1898 års riksdag framlade Kungl. Maj:t en proposition angående förändrade bestämmelser rörande förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar.

Utaf det vid propositionen fogade statsrådsprotokoll inhämtas, bland annat, att Kungl. Maj:t i anledning af ofvan omförmälda interpellation anbefallt kommerskollegium och domänstyrelsen att efter verkställd undersökning af de anförda förhållandena och den vidare utredning af frågan, som kunde finnas erforderlig, till Kungl. Maj:t inkomma med det yttrande och förslag, hvartill berörda undersökning och utredning föranledde.

Med anledning häraf hade kommerskollegium anmodat samtliga bergmästare i riket och domänstyrelsen samtliga öfverjägmästare och jägmästare i de orter, där skogar af här afsedt slag funnes, att inkomma med yttranden i ärendet och därvid meddela redogörelse för vissa af ämbetsverken, hvart för sig, angifna förhållanden, hvarjämte jägmästarna anmodats dels att, där så erfordrades för berörda redogörelser, från

vederbörande nyttjanderättshafvare inhämta behöfliga upplysningar, dels ock att i öfrigt lämna dessa tillfälle att yttra sig rörande saken.

Efter det de infortrade yttrandena inkommit från samtliga bergmästare och skogstjänstemän samt upplysningar i några fall af ämbetsverken dels ytterligare infordrats från bergmästare, dels ock under hand begärts från några nyttjanderättshafvare till ifrågavarande skogar, hade kommerskollegium och domänstyrelsen, med öfverlämnande af handlingarna i ärendet, afgifvit utlåtande, däri en utförlig redogörelse lämnades för de resultat, hvartill den verkställda undersökningen och utredningen föranledt, äfvensom förslag afgåfvos till förändrade lagbestämmelser rörande vården och förvaltningen af ifrågavarande skogar.

Af berörda utredning hade framgått, att beträffande de flesta af dessa skogar intet väsentligt varit att anmärka, vare sig ur skogsvårdens synpunkt eller med hänsyn till förhållandet mellan staten såsom ägare till skogarna och nyttjanderättshafvare. I fråga om några skogar hade emellertid förekommit förhållanden, hvilka syntes påkalla vissa åtgärder, för hvilka i ofvannämnda statsrådsprotokoll närmare redogjordes.

De förändrade bestämmelser, ämbetsverken föreslagit för afhjälpande af de anmärkta bristerna i 1873 års förordning, afsåge i hufvudsak dels åstadkommande af erforderlig kontroll å sådana till bergshandteringens understöd anslagna skogar, som ditills förvaltas af nyttjanderättshafvarna själfva, äfvensom i sammanhang därmed ökad garanti för att dessa skogar sköttes på ett fullt tillfredsställande sätt, dels dispositionen af ifrågavarande skogars afkastning, dels ock stadgande af viss påföljd vid öfverskridande af nyttjanderätten och vid olaga afverkning.

I den kungl. propositionen äskades Riksdagens bifall till meddelande af stadganden därom:

att statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar skulle, under domänstyrelsens öfverinseende, stå under skogsstatens omedelbara vård och förvaltning;

att, därest, sedan de af bergmästaren godkända virkesbehofven blifvit fyllda, någon ordinarie skogstillgång återstode, som, efter nyttjanderättshafvarnes hörande, pröfvades icke vara erforderlig för fyllande af nästföljande års behof, domänstyrelsen skulle äga att förordna om öfverskottets försäljande, likasom det skulle åligga domänstyrelsen att draga försorg om tillgodogörandet af vindfällena och ståndtörr skog samt annan extra afverkning, där den icke, efter domänstyrelsens bestämmande, utbyttes mot ordinarie afverkning, som då skulle besparas;

att det måtte ankomma på Kungl. Maj:t att på därom gjord framställning förordna, huruvida och till hvilket belopp vid försäljning af virkesöfverskottet eller extra afverkning influtna, behållna medel måtte användas för betäckande af kostnader vid skogens förvaltning och vård samt i sådant syfte mot redovisningsskyldighet ställas till nyttjanderätts-hafvares förfogande;

att hvad af dylika försäljningsmedel icke på nu nämnda sätt användes, skulle tillgodoföras statsverkets skogsmedel;

att, där den rörelse, till hvars understöd skog af ifrågavarande slag blifvit anvisad, bedrefves i sådan omfattning, att den enligt hushållningsplanen beräknade ordinarie afkastningen af skogen kunde visas i sin helhet vara under längre tid för ändamålet med upplåtelsen fullt erforderlig, det måtte ankomma på Kungl. Maj:t att, på därom gjord ansökning, medgifva nyttjanderättshafvare att fritt disponera samma virkesafkastning för viss, för hvarje fall bestämd tid, under villkor dock, att andra utsyningsberättigade vederbörligen tillgodosåges samt att, därest sagda rörelse antingen upphörde eller minskades i sådan grad, att virkesafkastningen i sin helhet ej längre för densamma behöfdes, den fria dispositionen upphörde; samt

att, därest virke, som blifvit för godkänt behof i vederbörlig ordning utsynadt, befundes kunna till större fördel för nyttjanderätts-hafvare eller annan utsyningsberättigad afyttras för att ersättas genom virket motsvarande vederlag, det måtte ankomma på dömänstyrelsen att för hvarje fall medgifva det utsynade virkets afyttrande eller utbytande och därvid meddela för vederbörlig kontroll erforderliga föreskrifter.

Statsutskottet tillstyrkte enhälligt, att hvad Kungl. Maj:t i omförmälda hänseenden föreslagit måtte vinna Riksdagens bifall.

Under ärendets behandling i Andra Kammaren framhölls särskildt af chefen för finansdepartementet, att den utredning, som förebragts rörande det sätt, på hvilket hvarje bruk eller bergverk fått upplåtelse af de åt dem anslagna skogar, vore verkställd med mycket stor omsorg och noggrannhet, så att det torde bli svårt att göra den fullständigare.

Kungl. Maj:ts framställning blef af Riksdagen bifallen, hvarefter den ännu gällande förordningen angående förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar den 27 maj 1898 utfärdades.

I detta sammanhang må beträffande tillkomsten af den utaf motiönären omförmälda förordningen af den 22 december 1898 om upphäfvande af rekognitionshemmans oskiljaktighet från de bruk, hvarunder

de lyda, i anledning af motionärens härom gjorda uttalanden, följande närmare redogörelse lämnas.

Vid 1809—1810 års Riksdag beslöts, som af motionären anmärkts, att de s. k. rekognitionsskogarna skulle indelas till hemman, och, i den mån de befunnas för bruken behöfliga, få af bruksägarna till skatte köpas. Närmare bestämmelser härom meddelades i ofvan omnämnda kungl. kungörelse den 4 februari 1811; och stadgades däri, bl. a., att uti de skatteköpebref, som kammarkollegium hade att utfärda, det villkor skulle intagas, att hemmanen alltid skulle vara med det verk, till hvars understöd de skattesålts, oskiljaktigt förenade. Sedermera utfärdades rörande skatteköp af ifrågavarande hemman flere författningar, hvilka alla i afseende å berörda förbehåll hänvisade till 1811 års kungörelse.

Vid 1898 års Riksdag väcktes motioner med yrkande att Riksdagen ville besluta, att hvad som vid skatteköp af rekognitionshemman stadgats därom, att hemmanen alltid skulle vara oskiljaktiga från de bruk, hvarunder de lydde, måtte upphöra att gälla.

Det hade visserligen visat sig, att gängse antagande, det staten skulle, i händelse af bruks nedläggande eller hemmans skiljande från bruk, äga återvinningsrätt, varit felaktig. Sedan talan å kronans vägnar väckts mot åtskilliga ägare af rekognitionshemman med påstående, att hemmanen på någon af förenämnda grunder skulle återfalla till kronan, hade högsta domstolen i en följd af domar den 8 juni 1897 förklarar, att återvinningsrätt i sådana fall icke ägde rum och förty ogillat kronans talan.

Sammansatta stats- och lagutskottet yttrade, att då, i händelse bruksrörelsen blifvit nedlagd vid bruk, under hvilket rekognitionshemman lydde, eller om rekognitionshemman kommit i annans ägo än bruksägarens, kronan ansåges icke äga återvinningsrätt till hemmanet, och ifrågavarande bestämmelse om hemmanens oskiljaktighet från bruken sålunda i detta hänseende icke ägde någon betydelse, samma bestämmelse borde upphöra att äfven i öfriga afseenden äga giltighet, helst bibehållande af en sådan bestämmelse kunde genom den rådande osäkerheten angående äganderätten till rekognitionshemman framkalla anspråk och förvecklingar af flera slag. Utskottet förordade därför det framställda förslaget och hemställde, att Riksdagen måtte för sin del besluta, att hvad som i fråga om skatteköp af s. k. rekognitionshemman stadgats därom, »att hemmanen alltid skola vara oskiljaktiga från de bruk, hvarunder de lyda» skulle upphöra att gälla.

Denna utskottets hemställan blef af båda kamrarna enhälligt bifallen, hvarefter den af motionären klandrade förordning i ämnet utfärdades den 22 december 1898.

Utskottet har vidare inhämtat, att jämväl den af motionären omnämnda Tunaborgs kopparverks allmänning numera blifvit skattelöst, och genom en Kungl. Maj:ts dom den 19 sistlidne mars mellan bl. a. Kungl. Maj:t och kronan, å ena, och ägaren af Tunabergs kopparverk, å andra sidan, har af kronan väckt talan om förverkande af rätten till ifrågavarande allmänning och om åläggande för vederparterna att till kronans fria disposition afträda densamma blifvit ogillad. Såsom ofvan anmärkts återstår alltså numera icke någon rekognitionsskog, som icke blifvit skattelöst.

Beträffande härefter *under bruk skattesålda kronohemman och torp*, hvarå fanns kronoåbo, ha förhållandena blifvit ordnade genom en mängd under såväl 1600-, som 1700- och 1800-talet utfärdade kungörelser och förordningar, för hvilkas innehåll någon närmare redogörelse här lämpligen icke kan intagas. Endast därom bör erinras, att åbo, hvilken af bruksägaren förvärfvat sig skattemannarätten, ägde vid densamma bibehållas äfven i det fall, att bruket sedermera nedlades, och att bruksägaren, som af åbon inköpt åborätten, tillförsäkrats samma rätt, samt slutligen att person, hvilken vore till dylikt åboskap berättigad, ägde, utan föregående inrymning i åboskapet, med laga verkan öfverlåta sin rätt till detsamma.

Vidkommande förhållandet mellan bruksägarna och åborna torde, enligt hvad af tillgängliga handlingar framgår, de sistnämnde mångestades blifvit beröfvade sina påstådda rättigheter och från hemmanen bortdrifvits. Enligt i ämnet gällande författningar skulle kronoåborna arfvinge efter arfvinge å hemmanet sitta odrifna, så länge de fullgjorde sina skyldigheter; men vid tid efter annan uppkomna tvister har det visat sig vara förenadt med allt större svårighet för åbon att kunna styrka sin rätt till själfva åboskapet. Kunna emellertid berörda förhållanden lämpligen göras till föremål för något statens direkta ingripande, såsom af motionären blifvit ifrågasatt? Den undersökning, hvartill i enstaka fall fog möjligen skulle förefinnas, lärer rimligen icke kunna anställas utan på vederbörande intressenters egen anstiftan, och någon *plikt* för staten att »återställa rättstillståndet», där ett sådant verkligen blifvit rubbadt, torde väl icke annorledes än i domstolsväg kunna påfordras. Att genom särskild lagstiftning, utöfver hvad som rörande dessa angelägenheter redan finnes stadgadt, någonting i berörda hänseende skulle stå att vinna, lärer med skäl kunna betviflas.

Angående slutligen de af motionären jämväl behandlade privilegier å årlig *stockfångst å kronans skogar*, som varit åt vissa sågverk mot afgift upplåtna, torde, enligt hvad utskottet kunnat inhämta, nämnda privilegier vara på ett eller annat sätt i sin helhet aflösta. Äfven om därvid något förvärf af mark kommit att äga rum, som med närvarande uppskattning synes öfverstiga det motsvarande privilegiet, lärer ett allmänt fördömande i förevarande hänseende knappast vara befogadt. Åtminstone måste väl en ingående kännedom om de förhållanden, som i hvarje särskildt fall inverkat afgörande i den ena eller andra riktningen, vara oundgänglig för att man härutinnan skall kunna bilda sig en bestämd mening. Man har väl annars skyldighet antaga, att kronans rätt, där så ske kunnat, på behörigt sätt bevakats eller att, därest någon försummelse tidigare skulle legat vederbörande till last, den möjlighet till rättelse, som tilläfventyrs förelegat, jämväl blifvit behörigen begagnad. Någon anledning för Riksdagen att i detta stycke ingripa har emellertid icke blifvit påvisad.

Af den af utskottet sålunda lämnade redogörelse framgår, att en *fullständig undersökning och utredning* rörande *samtliga* till bruk och bergverk skedda skogsupplåtelser ägt rum och att i anledning af berörda utredning den nu gällande kungl. förordningen den 27 maj 1898 angående förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar tillkommit äfvensom särskilda åtgärder i åtskilliga fall blifvit vidtagna för rättande af yppade missförhållanden. Härigenom får väl det af motionären uttalade önskemål om skogsvården anses vara tillgodosedt. Härtill kommer emellertid, att verkställande af utredning rörande de ytterligare åtgärder, som böra vidtagas för åstadkommande af en rätt vård af kronans och de under skogsstatens tillsyn ställda skogarne i Norrland och Dalarne, den 5 juli 1907 öfverlämuats till en för ändamålet tillsatt kommitté, som tillika erhållit i uppdrag att inkomma med de förslag, till hvilka utredningen kan föranleda.

Vidare har omförmäls, hurusom, där anledning ansetts föreligga, kronan mot vederbörande anhängiggjort talan om återvinning af donerad mark, men att på grund af angifna omständigheter berörda talan blifvit af domstolarne utan meningsskiljaktighet ogillad.

Med åberopande af dessa förhållanden och de erinringar, hvilka utskottet rörande öfriga delar af motionärens framställning funnit sig föranlåtet göra, hemställer utskottet, att ifrågavarande motion icke må till någon Andra Kammarens åtgärd föranleda.»

---

*Utskottets
yttrande.*

Af ofvan relaterade utskottsutlåtande framgår, hurusom hufvudskälet för utskottets hemställan om afslag å motionen vid 1908 års riksdag varit dess uppfattning, att den utredning, som föregått antagandet af kungl. förordningen den 27 maj 1898 angående förvaltningen af statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar, innefattat en fullständig undersökning och utredning rörande *samtliga* till bruk och bergverk skedda skogsupplåtelser. Detta antagande har emellertid berott på ett misstag, när den åsyftade utredningen allenast afsett en mindre del af nämnda skogsupplåtelser, nämligen de grufskogar och grufallmänningar, som i ofvannämnda författning afses, och hvilka stå under skogsstatens omedelbara vård. Om de öfriga skogar och jordområden af olika slag, som donerats eller upplåtits till bergverkens och industriens understöd, är någon ingående utredning ännu icke verkställd.

Såsom i motionen framhållits, förete de skedda jordupplåtelse- väsentliga olikheter i fråga om sättet för upplåtelsens tillkomst, ändamålet med densamma och villkoren för dess tillgodonjutande. En följd häraf är, att den praktiska betydelsen af den begärda utredningen måste blifva ganska olika för de olika slagen af upplåtelser. I vissa fall har statens afhändande af sin rätt till jorden skett under så bindande former, att möjligheten till en återvinning på rättslig väg synes utesluten, medan i andra fall en dylik möjlighet ingalunda är otänkbar. I vissa fall synas de missförhållanden, som i följd af upplåtelsen uppkommit, kunna genom ny lagstiftning rättas eller modifieras, i andra fall är utsikten till dylik rättelse långt sämre. Men om samtliga upplåtelse- galler, att de tillsammans beteckna ett så egendomligt och betydelsefullt utvecklingsskede i svenska statens ekonomiska historia, och att de haft ett så ingripande inflytande ej blott på statens ekonomiska ställning utan äfven på de sociala förhållandena, att redan från denna synpunkt den af motionären begärda utredning skulle blifva af det allra största intresse.

Hvad först angår den klass af upplåtelser, som bestått däruti, att staten till bruksrörelsen anslagit *kronohemman* och *kronotorp*, som förut varit med stadgad åborätt upplåtna till annan, synes det utskottet uppenbart, att en fullständig utredning härom är ur flere synpunkter af behovet påkallad. I det yttrande, som af kammar- och kommerskollegierna afgafs före utfärdandet af kungl. kungörelsen den 24 maj 1878 angående rätt att öfverlåta åborätt och skattemannarätt till dylika hemman, framhölls med styrka, hurusom åborna på de under bruken skatteköpta hemmanen, äfven där de fått sitta odrifna, under tidernas lopp kommit i långt sämre ställning än åborna på de kronohemman, som

fortfarande vore kronan behållna. Likaledes anmärktes, att bestämmelserna om bruksägarens och åbons inbördes rättigheter voro af sådan beskaffenhet, att de voro ägnade att föranleda oupphörliga tvistigheter dem emellan. Erfarenheten har icke jäfvat riktigheten af detta uttalande, och det har naturligt nog varit åbon, som i dessa tvister dragit det kortaste strået. I dessa missförhållanden kan och bör rättelse ske såväl genom ny lagstiftning som genom administrativt ingripande. Men härför förutsattes en fullständig och noggrann undersökning om, hvilka hemman blifvit på ifrågavarande sätt kronan frånhända, huru åbons och bruksägarens inbördes förhållande sedermera gestaltat sig, å hvilka hemman åbon fortfarande sitta kvar, med hvilken rätt hemmanet af nuvarande innehafvaren besittes o. s. v.

Hvad åter beträffar *rekognitionsskogarna* i egentlig mening torde dessa vara kronan frånhända på sådant sätt, att numera möjligheten att på rättslig väg återvinna dessa skogar enligt utskottets uppfattning i regel måste anses vara stängd. Såsom af det föregående framgår, hafva dessa skogar indelats till hemman, som därefter genom skatteköp af bruksägarne förvärfvats med äganderätt. Å dessa fång hafva sedan kommit lagfart och väl äfven i de flesta fall laga häfd. De försök, som på 1890-talet af kronan gjorts att, på grund af skatteköpebrefvens villkorsbestämmelse om hemmanets oskiljaktighet från bruket, på rättslig väg återvinna en del af rekognitionshemmanen hafva misslyckats, och genom tillkomsten af kungl. förordningen den 22 december 1898 synes möjligheten att med någon utsikt till framgång återupptaga dessa försök vara omintetgjord.

Om sålunda den af motionären begärda utredningen från nu angifven synpunkt skulle få mindre praktisk betydelse i fråga om de skatteköpta rekognitionshemmanen, så skulle den emellertid ur andra synpunkter blifva af så stort intresse, att den efter utskottets mening väl förtjänar att verkställas, medan ännu de handlingar och aktstycken, på hvilka en dylik utredning måste grundas, finnas i behåll. Det är dessutom ingalunda uteslutet, att vid en dylik utredning upptäcker kunna göras, som visa, att staten fortfarande kan äga rätt till större eller mindre del af ifrågavarande jord.

I fråga om de jordupplåtelser, som skett till sågverk i och för *stockfångst*, företrädesvis i de nordligaste länen, så torde det hafva sin riktighet, att de allra flesta numera äro slutligen reglerade, antingen i sammanhang med afvittringarna eller genom särskilda aftal. Det synes dock, som om en utredning är behöflig, i hvad mån detta ägt rum, och denna utredning, som torde vara jämförelsevis lätt att åstadkomma,

bör efter utskottets mening omfatta samtliga de upplåtelser, som för-
anledts af sågverkens stockfångstprivilegier, och klargöra såväl upp-
låtelsernas uppkomsthistoria som sättet för deras slutliga reglering
äfvensom dennas juridiska och ekonomiska betydelse.

Hvad slutligen angår de *öfriga* af motionären omnämnda jord-
donationer, som under olika former skett till industrien, och af hvilka
några varit af oerhördt stor omfattning, är en noggrann utredning efter
utskottets mening synnerligen af behovet påkallad, enär dessa donationer
torde förete ej så få dunkla punkter, som väl behöfva klargöras.

I den sammanfattande utredning, som utskottet sålunda anser
önskvärd beträffande alla de jorddonationer till industrien, som ännu
icke varit föremål för undersökning, kan lämpligen, för fullständighetens
och öfverskådlighetens skull, medtagas den redan verkställda utredningen
rörande statens till bergshandteringens understöd anslagna skogar,
hvilka afses i kungl. förordningen den 27 maj 1898.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer utskottet,

att Andra Kammaren ville för sin del besluta,
att Riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla, det
Kungl. Maj:t täcktes föranstalta en utredning rörande
kronans jorddonationer till industrien, äfvensom där-
efter vidtaga de åtgärder och, i den mån Riksdagens
medverkan kräfvdes, till Riksdagen göra de framställ-
ningar, som af denna utredning föranledas.

Stockholm den 7 maj 1909.

På utskottets vägnar:

GUST. SANDSTRÖM.